

Het eiland
van
VERLOREN
WOORDEN

A vibrant, stylized illustration of a floating island. The island is a multi-tiered, rocky landmass with a variety of structures and elements. At the top, a tall, white castle with a spire and a flag stands on a peak. Below it, a winding path leads down to a cluster of small, rustic wooden houses with thatched roofs. To the right, a larger, more ornate stone building with a tower is visible. The island is surrounded by a deep blue sea with white-capped waves. Several small wooden sailing ships with white sails are scattered around the island. A large, thick, blue snake with yellow markings is coiled around the island, its head raised towards the top. The background is a gradient of light blue and green, suggesting a sky or water surface. The overall style is reminiscent of classic children's book illustrations.

HEATHER
FANCETT

At the bottom of the page, there are dark silhouettes of a castle with multiple towers and a dragon-like creature. The silhouettes are set against a dark background, creating a stark contrast with the lighter colors above.

Proloog

Het was de ijscoupe met frambozen die het hem deed. Noa stormde tussen de gasten en de bedienden door de eetzaal uit.

‘Prinses Noa?’ riep meer dan één stem haar na.

Ze knalde tegen een man met een dienblad vol bevroren guaves aan.

Toen hij viel, vloog het blad met een spectaculaire boog door de lucht, en schaaftijs dwarrelde als roze sneeuwvlokken op de geschrokken hovelingen neer.

Het kon Noa niet schelen. Ze rende de trap van zwart marmer op met een waas van tranen voor haar ogen en pijn in haar mond van de stijve, kalme streep waarin ze hem had moeten houden omdat ze nu eenmaal een prinses was.

Als Noa nog één hoveling moest horen zeggen hoe erg het was dat haar moeder was ‘weggeleden’ of ‘heengegaan’, alsof haar moeder als een listige spion in het holst van de nacht was weggeslopen, zou ze haar afschuwelijke begrafenisjurk onderkotsen. Haar oudere broer Julian, die binnenkort tot koning Julian zou worden gekroond, zag haar niet weggaan.

De trap draaide rond en rond en bij elke bocht was er uitzicht op de binnenplaats. Het paleis was in typisch Floreaanse stijl gebouwd, met grote, luchtige galerijen rond een centrale tuin vol cactussen, klimplanten en lavakruid. Normaal gesproken nam Noa altijd even de tijd om de vinken te begroeten die graag op de balustrade zaten, maar nu raasde er een storm in haar en rende ze in één keer door naar haar kamer.

Die was niet bijzonder prinsesserig: er stonden geen kisten vol juwelen en er hingen geen oogverblindende kroonluchters. Het was er op een georganiseerde manier rommelig, vol boeken, puzzels en modelschepen. Schepen boeiden haar eigenlijk niet, maar ze haalde graag dingen uit elkaar om ze te bestuderen en het ontwerp te verbeteren. Wikker, de stokoude draak van haar broer, lag als een dik, gevlekt kleedje op de geboende vloer uitgestrekt. Wikker had een hekel aan Noa, maar minder dan hij aan de meeste mensen had. Dat was misschien vooral omdat hem dat goed uitkwam, want haar kamer ving in de middag én de avond de beste zonnestralen.

Noa liep regelrecht naar haar kleerkast en sloot zichzelf erin op. Ze zakte als een snikkend hoopje ellende tussen de bergen jurken en jassen in elkaar.

Haar moeder, de koningin van Florean, was nu een week dood. Het was vreemd dat Noa nu pas voor het eerst huilde. Ze had niet gehuild toen Julian het haar vertelde, en ook niet toen ze voor het eerst langs de lege slaapkamer van haar moeder liep. Nee, ze huilde pas toen ze die hoge coupe met frambozenijs zag, een coupe zo spectaculair dat hij door drie bedienden moest worden gedragen. Hij was royaal versierd met room, chocola, walnoten en frambozen

zo groot als meesjes. Haar moeder was gek op frambozenijs geweest, en Noa had zich automatisch omgedraaid om haar verrukte gezicht te zien.

En op dat moment was het tot haar doorgedrongen.

Noa bleef in de kast tot ze dacht dat de begrafenisgasten weg waren. Daarna bleef ze voor alle zekerheid nog wat langer zitten. Een van de katten kwam haar kamer binnen en miauwde tegen de kastdeur om te laten weten dat hij zich heus niet voor de gek liet houden. Na een tijdje had hij genoeg opgeschept en ging hij naast Wikker in de zon liggen. Noa's moeder was gek op katten geweest en had er in de loop van de jaren zestien verzameld. Ze zou de twintig nog wel gehaald hebben als...

Als.

Uiteindelijk had Noa geen tranen meer over. Ze doodde de tijd door de stofvlokken, die tussen de kastdeuren door naar binnen kwamen, te ordenen op vorm en grootte. Noa ordende vaak dingen, deels omdat het rustgevend werkte en deels omdat het nuttig was, vooral als ze discussies met Julian wilde winnen. Ze vroeg zich net af of kleine haartjes uit Wikkers snuit ook als stof telden, toen haar kamerdeur openging en er twee sluipmoordenaars binnenkwamen.

Noa verstarde. Ze wist meteen dat het moordenaars waren, al kon ze tussen de kastdeuren door maar een smal reepje van hen zien. Ze waren helemaal in het zwart gekleed, zoals alle begrafenisgasten, maar Noa had de gasten in haar hoofd geordend en deze twee pasten nergens bij. Hun kleren waren niet duur genoeg voor hovelingen, niet eenvoudig genoeg voor bedienden en ze bewogen zich te stilltjes om iets goeds van plan te zijn.

Bovendien hield de vrouw een grote dolk vast.

Noa's hart bonsde zo hard dat ze zeker wist dat ze het zouden horen. De moordenaars liepen naar haar omgeweelde bed. De vrouw ontspande de hand waarin ze de dolk vasthield toen de man de dekens terugvloog en alleen Noa's walrusknuffel in bed zag liggen.

'Vreemd,' zei de vrouw. Ze slenterde naar de kleerkast en trok aan de deur. Noa moest bijna overgeven, maar hij ging natuurlijk niet open, want Noa had hem vanbinnen op slot gedaan. Dat deed ze altijd, om haar zusje buiten te houden.

'We gaan eerst de kleine zoeken,' fluisterde de man. 'Haar slaapkamer is in de volgende gang.'

Noa had het gevoel alsof ze uit haar lichaam was opgestegen. Zodra de deur achter de twee dichtging, tuimelde ze halsoverkop de kleerkast uit, met een broek op haar hoofd. Wikker lag natuurlijk nog te slapen, want hij was de meest nutteloze draak van heel Florean en hij zou een lekker dutje nog niet onderbreken als er tien sluipmoordenaars om hem heen dansten en messen in de lucht gooiden.

De moordenaars waren om de hoek verdwenen en Noa rende de andere kant op, want ze hadden het fout. De kamer van haar zusje lag naast die van haar.

Mijt was al naar bed gebracht, want ze was pas vijf. Op verschillende tafels in haar kamer stonden lavastokjes te gloeien. Ze wilde gillen toen Noa haar ruw uit bed sleepte, maar Noa sloeg snel een hand voor haar mond.

'Ik ben het,' fluisterde ze. 'We moeten Julian vinden. Er zijn... Er zijn slechte mensen naar ons op zoek.'

Mijt zette grote ogen op. Haar donkere haar stond alle kanten op en ze had een vlek op haar wang, waarschijnlijk chocola. Mijt was heel goed in stiekem eten meenemen naar haar kamer. 'Slechte mensen? Zijn ze van de bibliotheek?'

‘Eh... ja,’ zei Noa. Hun moeder lag al heel lang overhoop met de koninklijke bibliotheek. De bibliothecarissen klaagden bitter over haar gewoonte om haar geleende boeken eindeloos te houden, ook al waren alle bibliotheken in Florean in feite haar eigendom. ‘Gemene, boze mensen van de bibliotheek. Ik hoorde ze zeggen dat jij iets niet ingeleverd hebt.’

Mijts mond viel open. Hans, het hoofd van de bibliotheek, had haar ooit op haar kop gegeven omdat ze vieze vingerafdrukken op de kaartcatalogus had achtergelaten en sindsdien was ze doodsbang voor hem en voor alle andere bibliotheekmedewerkers. ‘Maar dat is niet waar!’

Noa sleepte haar de deur door en de gang in. ‘Maak je geen zorgen. Julian regelt het wel.’

Ze renden de trap af, die merkwaardig leeg was. Waar was de paleiswacht? Waar waren de in turquoise geklede bedienden? Hoe hadden de moordenaars eigenlijk in Noa’s kamer weten te komen? De angst legde knopen in haar maag. Ze moesten naar Julian. Hij was al zestien, en beter nog: hij was een van de machtigste magiërs in Florean. Of dat zou hij zijn, als hij zijn spreuken eindelijk eens ging oefenen.

Noa bleef onder aan de trap staan en duwde Mijt achter haar rug. Er klonk een verschrikkelijke herrie in de eetzaal, geschreeuw en rammelende zwaarden. Wat gebeurde daar?

‘Laten we in de troonzaal kijken.’ Noa was nog steeds misselijk en ze hoopte dat ze niet zou flauwvallen. Ze liep met Mijt door een stille bediendengang. Mijt was op blote voeten en struikelde steeds over de zoom van haar nachtpajon, maar ze hilde in elk geval niet. Ze sneden een stuk af door de tuin. De duisternis viel en de hemel was een

dieppaarse holte, als de binnenkant van een mosselschelp.

Een in het zwart geklede figuur kwam de binnenplaats op rennen en Noa's hart sloeg een slag over, maar het was gewoon Julian. Zijn mantel was geschroeid en hij had een snijwond op zijn wang. Noa sprong met een opgeluchte gil in zijn armen.

Haar broer nam wat afstand en ze bekeken elkaar. De meeste mensen vonden Julian knap. Zo knap zelfs dat de barden kleffe liedjes over hem schreven die vol stonden met slecht bedachte dingen waar je zijn mooie ogen mee kon vergelijken. Het gaf Noa eindeloos veel stof om hem mee te plagen. Hij had dezelfde olijfbroine huid en iets te grote oren als zij en Mijt, maar zijn ogen waren blauw, net als die van hun moeder. Hij leek niet gewond, op het bloed na, maar zijn ogen stonden kil en glazig als ijs, en hij hield Noa te stevig vast. 'Je bent ongedeerd. Jullie zijn allebei ongedeerd.'

'Wat gebeurt er toch allemaal?'

Julian gaf geen antwoord. Hij trok hen mee naar de bediendengang en daar vonden ze een paar heel grote mantels die de bedienden gebruikten als ze de schoorstenen moesten vegen. Ze roken naar roet en verbrande kaas. Bij Mijt moest Julian de onderkant om haar middel binden, en de mouwen om haar hals. Zijn handen trilden.

'Wat gebeurt er allemaal?' vroeg Noa nog een keer. 'Julian!'

'Mama is niet aan koorts overleden,' zei hij. Het klonk veel te rustig. 'Ze is vergiftigd. Xavier zit erachter.'

Noa voelde zich gewichtloos, alsof ze een echo van zichzelf was geworden. Xavier Wittendoorn had in de raad van hun moeder gezeten. Noa herinnerde zich hem als een

bleke, stille en bloedsaaië volwassene, zelfs voor een raadslid.

‘Xavier,’ fluisterde ze. Ze had boos moeten zijn, maar sinds haar moeders dood kon ze de dingen blijkbaar niet meer voelen op het moment dat ze dat zou moeten. ‘Wie zegt dat?’

‘Moordenaars die voor Xavier werken. Magiërs. Ze wachtten me op in de troonzaal.’

‘Wij hebben geen moordenaars gezien,’ zei Noa met een veelbetekenende blik op Mijt. ‘Maar er zijn wel een paar bibliothecarissen geweest. Ik denk dat we een heel hoge boete krijgen.’

Julian keek haar scherp aan, maar vroeg niet om uitleg. Dat was het mooie aan Julian: hij begreep altijd wat ze bedoelde, zelfs als verder niemand haar begreep. ‘Ik zal ervoor zorgen dat die betaald wordt,’ zei hij. ‘We moeten gaan. Xavier heeft het grootste deel van de raad tegen de Marchena’s opgezet. Hij heeft allerlei geruchten over mama verspreid. Dat haar macht haar slecht heeft gemaakt, dat ze gek begon te worden en dat ik dezelfde kant opging.’

Noa staaarde hem aan. ‘Maar dat is belachelijk. Hoe kan iemand dat geloven?’

Julian leek ineens tien jaar ouder. ‘Omdat wij duistere magiërs zijn. Daarom.’

Noa liet haar adem ontsnappen. De meeste magiërs spraken maar een van de negen magische talen. Zo’n taal was aangeboren; je kon hem niet zomaar leren. De meest voorkomende talen waren het Zout, de taal van de Zee, en het Worm, de taal van de Aarde. Als magiërs meer dan één magische taal spraken, konden ze die tot ingewikkelde spreuken vervlechten en dat was duistere magie. Duistere magiërs waren zeldzaam, al wist niemand precies hoe zeld-

zaam, want duistere magiërs hielden hun krachten meestal geheim. De meeste mensen vertrouwden hun talenten niet. Hun moeder was de eerste duistere magiër geweest die over Florean heerste.

Noa had zelf geen magische krachten, duistere of gewone. Ze had altijd gedacht dat mensen de duistere magiërs haatten omdat ze jaloers op hen waren. Dat kon ze wel begrijpen, want ze was zelf de hele tijd jaloers op Julian. Maar het klopte ook dat sommige duistere magiërs uiteindelijk slecht werden: dat kwam bij hen vaker voor dan bij gewone magiërs. Iets aan al die soorten magie in je hebben, maakte sommige mensen slecht, zoals fruitbomen gaan rotten van te veel water.

‘De koninklijke magiërs staan aan Xaviers kant, en de helft van de wacht,’ zei Julian. ‘Ik kan niet tegen hen allemaal vechten. Het is een coup. Ze nemen op dit moment het paleis over.’

‘Waar zie jij een koe?’ vroeg Mijt.

‘Een coup, of een staatsgreep. Dat betekent dat Xavier koning wil worden,’ zei Noa. Ze voelde een vonk van woede, maar er was niets om aan te steken. ‘En de marine?’

‘Hij heeft de generaals omgekocht,’ zei Julian. ‘De dood van generaal Albion vorige maand was ook geen ongeluk; Albion weigerde Xaviers kant te kiezen, dus saboteerde Xavier zijn schip.’

Noa wankelde even. Hoeveel hoop was er nog als de marine aan Xaviers kant stond? Er zou geen enkel eiland tegen de machtsovername protesteren, want Xavier kon ze makkelijk in de as leggen.

‘Maar Julian is nu de koning.’ Mijts lip trilde. ‘Dat zei mama.’

‘Maita.’ Julian nam haar in zijn armen. ‘Het is oké. Ik

verzin wel iets. Maar nu moeten we eerst weg.'

'Waarheen?' vroeg Noa.

'We gaan een boot stelen. Kom mee.' Hij trok hun capuchons over hun hoofd.

Noa herkende het paleis nauwelijks. Sommige kamers stonden in brand, er hing rook in de lucht en overal werd gevochten, gevochten, gevochten. Het was moeilijk te zeggen wat er gebeurde; wie won of verloor, of zelfs hoeveel partijen er waren. Niet alle paleiswachters hadden hun post verlaten. Sommigen vochten met andere wachters in zalen en trappen en deuropeningen. Bedienden zaten weggedoken in hoekjes of open haarden waar geen vuur in brandde.

'Wacht,' zei Noa toen ze de noordelijke binnenplaats overstaken. 'Ik ben iets vergeten.'

'Noa,' siste Julian, maar ze rende al door de tuin.

En daar lag Willow, op het bankje waar ze hem had achtergelaten. Willow, een blauwe vinvis, was de knuffel die Noa vorige maand voor haar elfde verjaardag van haar moeder had gekregen. Noa en haar moeder waren het erover eens geweest dat blauwe vinvissen de allerbeste walvissen waren, misschien zelfs de allerbeste dieren. Samen keken ze elke lente toe als ze langs het paleis trokken.

Noa nam Willow onder haar arm en rende terug naar Julian.

Ze wisten het paleis uit te komen zonder herkend te worden, al moest Julian een groepje magiërs verblinden met een spreuk in het Zoem, de taal van het Licht. Buiten was al beter te zien wie er aan het winnen was: de turquoise Marchena-banieren waren allemaal neergehaald en vervangen door felrode vlaggen met een X die op een twinkellende ster leek.

Het paleis was gebouwd op een steil en rotsachtig eilandje dat Kroontrede heette, bijna precies in het midden van het eilandenrijk Florean. Kroontrede was zo klein dat het bijna alleen uit het paleis bestond, met een haven eraan vast. Julian koos een vissersboot met een ruime kajuit aan het einde van de steiger uit en ze gingen aan boord. Hij haalde een lavastokje uit zijn zak en blies erop om het gloeiende kooltje te laten opvlammen.

‘En mijn schoenen dan?’ zei Mijt. Haar stem was zo zacht dat Julian haar moest vragen het nog eens te zeggen.

‘We kopen nieuwe voor je, Mega Mijt,’ zei hij.

Noa trok haar walvis stevig tegen zich aan en snoof zijn knuffelgeur op. ‘Waar gaan we heen?’

Julian knipperde met zijn ogen. Hij zag er niet meer uit alsof hij onder een ijslaag zat. Zijn ogen waren rood en hij leek eerder twaalf dan zestien in zijn veel te grote, natte mantel. ‘Astrae,’ zei hij ten slotte. ‘Weet je nog? Daar gingen we altijd op vakantie voor papa doodging.’

Noa herinnerde het zich niet, of in elk geval niet goed. Haar vader was gestorven toen zij zes was. Toen ze over die donkere zee staarde, leek het schip minder veilig dan het in het paleis had geleken. Ze wilde naar huis. ‘Julian...’

Maar hij richtte zijn blik al op iets achter haar. Noa draaide zich om.

Zeker twintig koninklijke magiërs kwamen vanuit het paleis de steiger op denderen. Ze bleven bij de eerste afgemeerde boot stilstaan en de aanvoerder schreeuwde: ‘Julian Marchena, u en uw moeder worden beschuldigd van moord en hoogverraad. Geef u nu over en onderwerp u aan het recht.’

‘Waarom zou je naar buiten komen als er zo tegen je ge-

schreeuwd wordt?’ fluisterde Noa. Ze kreeg haar antwoord drie seconden later. De vuurmagiërs spraken een spreuk uit en de boot ging in vlammen op.

Julian keek bizar genoeg niet naar de magiërs. Hij staarde in het water en hing over de reling alsof hij moest overgeven.

‘Julian.’ Noa gaf een rukje aan zijn mouw. ‘Julian! Wat moeten we doen? Ze komen hierheen!’

‘Ik heb een idee,’ zei hij.

Hij begon de allervreemdste spreuk te mompelen die Noa ooit had gehoord. Julian was de enige ter wereld – misschien de enige uit de geschiedenis – die alle negen magische talen sprak. Noa wist niet hoeveel talen Julian nu door elkaar gooide, maar hij klonk als een ketel vol kokende bladeren waar een stekelvarken een tapdansje in deed.

Noa slikte een gil in. Julians spiegelbeeld kwam in beweging! Het gleed over het water en sprong toen zelfs de steiger op. Daar bleef het naar hen staan kijken, als iets uit een nachtmerrie. Het spiegelbeeld leek precies op Julian, zolang je er maar vanuit je ooghoeken naar keek. Maar als je er écht naar keek, wat heel akelig was, zag je dat de armen en benen deinden als water en dat het gezicht uit een massa rimpeltjes bestond, als kleine golfjes. Weer moest Noa bijna overgeven.

Julian brabbelde nog een spreuk tegen zijn spiegelbeeld, en dat ging ervandoor. Het rende geluidloos langs de magiërs, die het pas zagen toen het al voorbij was. Toen schreeuwden ze allerlei varianten op wat ze naar de boot hadden geroepen en renden achter het spiegelbeeld aan.

Dat was het moment waarop Wikker besloot om de steiger op te sjokken.

Wikker was ongeveer net zo groot als een pony en had bijna geen tanden meer. Julian had hem gevonden – of Wikker had zich laten vinden – toen ze op zoek waren naar een draak om als familiesymbool te gebruiken. Wikker had halfdood, mager en rillend in een grot op de Halve-maaneilandjes gelegen. De oude draak was bijna blind en kon niet meer jagen. Hij was niet erg indrukwekkend om te zien, met zijn ogen die troebel waren van de staar en het kwijl dat hij overal achterliet, maar Julian had na één blik besloten dat hij het tofste beest was dat hij ooit had gezien. Noa had Wikker nooit horen klagen over zijn veranderde omstandigheden. Hij vulde zijn dagen met door het paleis rondkuieren en aan tapijten snuffelen, of opgekruld aan Julians voeten liggen. Hij was een deel van Julians legende geworden: Julian, die zo'n machtige magiër was dat hij een draak met één woord wist te temmen. Maar eigenlijk kon je beter zeggen dat Wikker met een praktische blik naar zijn mogelijkheden had gekeken en had besloten dat tam worden de beste optie was. Vooral omdat daar aarbeurten, regelmatige doses bloedwortelzalf tegen artritis en een onuitputtelijke stroom van kabeljauw bij hoorden.

Hoog op het schip kon Noa Wikker zien aankomen, maar de magiërs zagen hem niet. De eerste magiër rende de hoek om, struikelde over hem en viel met een indrukwekkende salto in zee.

Je zou denken dat Wikker aan de kant zou gaan. Maar de draak bleef als een enorme groene zeepok zitten en knipperde alleen met zijn troebele oogjes, terwijl de magiërs spectaculair over zijn dikke lijf vielen. Uiteindelijk kregen de magiërs achteraan door wat er aan de hand was en bleven ze staan om de anderen te helpen, maar tegen

die tijd was Julians spiegelbeeld al ontsnapt naar de plek waar losgeraakte spiegelbeelden naartoe gaan, waar dat ook was. Misschien hadden ze een speciaal stadje om te wonen, dacht Noa afwezig, en liepen ze daar allemaal rond met hun deinende armen en benen, en grijnsden ze elkaar toe met hun rimpelgezichtjes. Ze probeerde het beeld uit haar hoofd te zetten.

‘Had je ze niet gewoon in zee kunnen gooien?’ vroeg ze, want als Julian een afgrijselijke watertweelingbroer kon maken, had hij toch ook wel een eenvoudigere – en veel minder indrukwekkende – spreuk kunnen gebruiken.

Julian knipperde met zijn ogen. ‘Daar heb ik niet aan gedacht.’

‘Dat zal wel niet,’ bromde Noa.

Toen de magiërs allemaal weg waren, riep Julian Wickers naam. De draak spitste zijn oren en sjokte naar hem toe. Hij probeerde op de boot te springen, maar Wickers probleem was dat hij altijd vergat hoe groot hij was, en hij kwam maar tot halverwege. Hij viel in het water en liet zo veel water opspatten dat ze alle drie kletsnat werden. Julian was te moe van de laatste spreuk om er nog een uit te voeren, dus moesten ze een net om Wickers spartelende lijf heen werpen en hem omhooghijsen. Het duurde lang en Noa was bang dat ze door de redding van Wikker toch nog gevangen zouden worden. Maar toen zag ze dat Julian zijn armen om Wikker heen sloeg, die druipend en niezend op het dek zat, en dat hij zijn gezicht in de nek van de oude draak wegstopte, en ze zei niets.

Julian hees het zeil en de vissersboot dreef naar zee. Noa hielp hem; ze wisten allebei wat ze moesten doen, want in Florean werd zelfs van prinsen en prinsessen verwacht dat

ze een boot leerden besturen. Daarna ging Noa bij Mijt zitten, tot die met haar hoofd op Noa's schoot in slaap viel.

Mijt hilde een beetje in haar slaap, maar Noa bleef met droge ogen strak voor zich uitkijken. Ze had genoeg gehuild. Toen ze de open zee bereikten, stak de wind op en rekten de golven de weerspiegeling van de maan in het water uit. Ze was blij met de enorme jas van de schoorsteenveger, ook al rook die naar Wickers adem.

Ze keek naar Julian. Zijn gezicht had iets kouds, wat Noa nooit eerder bij hem had gezien. Hij leek niet eens op zichzelf. Hun blikken kruisten elkaar en het was zo'n moment waarop Noa wist dat ze hetzelfde dachten. Even was ze opgelucht dat ze Julian en Mijt nog had, dat Xavier hen niet ook van haar had afgepakt. *We gaan eerst de kleine zoeken.* Als Noa die moordenaars nu zou tegenkomen, zou ze met haar blote handen hun hart uit hun lijf rukken.

De donkere vissersboot dreef verder en Noa zag het paleis achter de horizon verdwijnen. Iets binnen in haar werd van steen. Het paleis was van hen, hoeveel banieren Xavier er ook ophing. Het was van de Marchena's, en dat gold ook voor de rest van Florean.

En ooit zouden ze het terugkrijgen, al wist ze nog niet hoe.

Deel 1

Astrae

1

Een eiland raakt uit de koers

Noa spreidde de kaart zorgvuldig uit op het strand en legde stenen op de hoeken. Ze haalde twee potloden, een liniaal en een kompas uit haar mantel en draaide een van de potloden in haar lange haar, zodat dat niet voor haar ogen zou vallen.

Ze had de kaart van Astrae bijna af. Het had haar maanden gekost; het eiland was maar klein, zes kilometer lang en anderhalve kilometer breed, maar Noa wilde grondig zijn. Kaarten waren altijd nuttig. Het gaf je een zekere macht als je precies wist waar bepaalde dingen lagen en waar andere dingen zouden kunnen zijn. Noa tuurde naar het strand, dat vol kiezelstenen lag en bespikkeld was met getijdenpoeltjes als neergevallen scherven lucht, en zette nog een teken op de kaart.

Het eiland kraakte en rommelde en Noa's potlood schoot uit op het papier.

'Wat was dát?' Het eiland maakte vaak vreemde geluiden. Het was natuurlijk betoverd. Maar in de twee jaar dat ze hier nu woonde, had ze het nog nooit zo horen rommelen. Mijt, die een stukje verderop op het strand ergens overheen

gebogen zat, reageerde er niet op. Mijt was nu zeven en was bij Noa's weten in slechts twee dingen geïnteresseerd: beestjes en vies worden.

‘Kijk eens, Noa!’ Mijt hield haar handen dichtgevouwen voor zich uit: een onheilspellend teken.

Noa trok een grimas. ‘Als dat weer een spin is met langer haar dan jijzelf, Mijt, wil ik hem niet zien.’

Mijt beet op haar lip. ‘Mijn haar is niet zo lang.’

‘Zet hem maar in het gras.’

Mijt keek kwaad, maar ze deed wat Noa zei. Ze mompelde zachtjes tegen de spin. Dat was ook weer zoiets aan Mijt: ze hield niet alleen van beestjes, ze praatte er ook tegen! Noa wist zeker dat Mijt ergens in haar eentje in een bos zou eindigen en daar tegen zichzelf zou zitten kakelen.

Noa keek kritisch naar de kaart en trok met een zandevinger de vertrouwde vorm van het eiland na. Aan het zuidelijke eind van Astrae lag een slapende vulkaan die de Duivelsneus heette, een donkerrode berg met een doolhof van scalesiabomen erop waar honderden vogels, gekko's en lavakrekels woonden. Het dorp op Astrae heette ook Astrae en bestond uit zeven winkels en enkele tientallen witgekalkte huizen rondom een tuin. De oostkant van het eiland was een en al hoge, rotsige kliffen, het westen bestond uit een min of meer rood strand waar kleine zwarte kreekjes doorheen liepen.

Natuurlijk betekenden de woorden ‘oost’ en ‘west’ eigenlijk niets, want Julian had Astrae betoverd toen de Marchena's er aankwamen, zodat je ermee kon varen als met een schip. Dat was net zo ingewikkeld als het klonk, en de eerste bewegende dagen van Astrae waren niet erg prettig geweest. Het eiland gaf op onvoorspelbare momenten een

vreselijke ruk, als een hond die vlooien heeft, en schommelde voortdurend op en neer. Als je tijdens een flinke schommeling omviel op het strand, rolde je zo de zee in. Toen Julian dat gerepareerd had, begon het eiland kalmpjes om zijn as te draaien. De draaiende fase was erger dan alles daarvoor en Noa had die in een waas van misselijkheid doorstaan.

Noa tikte op de kaart. Julian had het eiland zo betoverd dat het hen verborgen hield voor Xavier – tegenwoordig koning Xavier – die niet zou rusten voor hij Julian gevonden en gedood had. Maar de weken gingen voorbij, Astrae ontwikkelde zich van dwarse peuter tot waardig bewoner van Floreans Dertien Zeeën en Julian leefde nog. Hij richtte een geïmproviseerd hof op het drijvende eiland in. Enkele magiërs die nog trouw waren aan de oude koningin en die niet naar Xaviers geruchten over Julians boosaardigheid en verdorvenheid luisterden, kwamen op Julians uitnodiging op Astrae wonen. Julians plan was de eilanden van Florean een voor een te heroveren, en stukje bij beetje deed hij dat ook. Hij joeg Xaviers soldaten op de vlucht en versterkte elk eiland met verdedigende magie en zijn eigen magiërs.

Astrae rommelde nog een keer, nu iets zachter. Noa liet fronsend haar kaart in de steek en liep naar de waterkant. Ze tuurde door haar verrekijker naar de kleine eilandjes die voorbijdreven. Ze waren moeilijk te zien door de mist die in wollige strepen over de zee lag. Mijt huppelde achter haar aan. Ze bleef af en toe stilstaan bij kluitjes zeewier die ze bekeek om redenen die Noa liever niet wilde weten, omdat die waarschijnlijk te maken hadden met te veel pootjes.

Er ging een hevige rilling door het eiland heen. Toen deed het *krrsjkrrsjkrrsjBAM*.

Noa viel om. Mijt kwam languit in een getijdenpoeltje terecht. Astrae schokte nog een paar keer, wat minder dramatisch, en lag toen stil.

Noa hees zich overeind. Het eiland bewoog niet meer en voor de kust strekte een grote rimpelende golf zich als een vleugel uit. Noa's hart bonsde. Astrae was ergens tegenaan gevaren. Maar tegen wat?

'Kom mee, Mijt,' riep Noa. Mijt klauterde druipend uit de getijdenpoel met zeewier in haar haar en samen renden ze weg.

Ze vlogen over het zand en klommen aan de rand van de baai over de zwarte rotsen. Het kasteel aan de nu-alleen-soms-westkant, waar ze met Julian woonden, kwam in zicht. Het had jarenlang leeggestaan en was nogal vervallen en naargeestig; er nestelden pelikanen in het dak en de stenen waren bedekt met lagen vulkanische as. Het strand eronder stond vol met Julians magiërs, van wie er een paar ruzie-maakten met twee onbekenden in een vissersboot. Hoog boven Astrae uit stak het eiland waar ze tegenaan gevaren moesten zijn. Noa herkende het niet.

Julian zelf stond met een van de magiërs te praten. Hij wreef met zijn hand door zijn donkere haar en maakte er belachelijke klitten in. Met zijn gezicht naar de zee begon hij een ingewikkelde spreuk uit te spreken om de heftige golven die door de botsing waren opgezweept te kalmeren.

In de twee jaar dat ze nu op Astrae woonden, had Julian zich op zijn spreuken gestort met een enthousiasme dat Noa nooit eerder bij hem had gezien. Hoewel hij de enige op de wereld was die alle magische talen sprak, had hij nooit veel moeite gedaan om zijn krachten te leren gebruiken. Hij had alleen interesse gehad in een paar opschepperige

trucs waarmee hij indruk kon maken op de jonge heren en dames aan het hof. Maar nu bracht hij het grootste deel van zijn tijd door met zijn grimoires – zijn magische boeken – om spreuken te oefenen. Hij had zelfs de kleurrijke zijde en juwelen, die hij als kroonprins had gedragen, ingeruild voor zwarte gewaden tot op zijn voeten, al droeg hij nog wel veel indrukwekkende ringen en had hij een tatoeage op zijn gezicht getoverd van een draak die zich rond zijn slaap krulde. Noa vond het zinloze ijdelheid, maar het was in elk geval minder erg dan eerst.

Noa tuurde naar het geheimzinnige eiland. Het was mischien twee keer zo groot als Astrae en dichtbebost. Astrae leek op een zanderige uitloper te zijn gebotst die vanaf de punt uitstak. Noa dacht dat het eerste gerommel het geluid was geweest waarmee Astrae over een ondiep stuk zeebodem schuurde.

Astrae liep niet voor de eerste keer vast. In Rimpelpas waren er verraderlijke pieken van basalt die het eiland meer dan eens had geraakt. En dan was er die gedenkwaardige keer dat het eiland dwars door de neerslag van een vulkaanuitbarsting heen was gevaren en in een poel verse lava terecht was gekomen, waardoor een van de stranden was gesmolten. Daarmee vergeleken was het niet zo erg om tegen een eiland aan te botsen.

Waarschijnlijk was dit alleen maar gebeurd doordat Julian kapitein Kel had opgedragen snel te varen; hij luisterde nooit naar het advies van de zeelieden die Astrae bestuurden.

Maar als dat zo was, waarom had Noa dan een knoop van angst in haar maag?

Ze keek naar Julians magiërs. Ze stelden zich op het

strand op en mompelden spreuken in het Zout om het betoverde drijvende eiland los te maken van het gewone vaste eiland waarop het was gebotst. Astrae was redelijk veilig. Ze waren in de Ongezegde Zee, waar het stikte van de piraten. Als een koninklijk schip zich op de Ongezegde Zee zou wagen, was het niet erg waarschijnlijk dat het ooit zou terugkomen en dus was dit de veiligste plek in Florean als je op de vlucht was. Julian had nooit problemen met de piraten. Waarschijnlijk gingen ze ervan uit dat hij net zo'n duister hart had als zichzelf, of misschien nog duisterder.

De vissers stonden nog steeds tegen de magiërs te schreeuwen. Noa kon het ze niet kwalijk nemen. Als iemand bijna over je heen voer met zijn eiland, dan was het logisch dat je boos werd. Maar waar kwamen die vissers vandaan? Het andere eiland zag er onbewoond uit. Terwijl de mannen nog stonden te schelden, maakte Julian een gefrustreerd geluidje en stormde over het strand. Zijn zwarte mantel wapperde achter hem aan. Hij snauwde een spreuk waarmee hij een van de ongelukkige vissers in zee gooide – vooral ongelukkig omdat Beauty, Astraes zeeslang, al dagen niets meer gegeten had. Na de plons die de arme man maakte, klonk er bijna meteen een afschuwelijk slokkend geluid. Noa huiverde.

‘Hoe moet je dit noemen?’ peinsde ze hardop, toen ze Julian met veel drama weg zag benen. ‘Je kunt niet zeggen dat we aan de grond zijn gelopen, want Astrae is zelf grond. Het is ook geen schipbreuk, want we zijn geen schip.’

Mijt gaf geen antwoord. Ze had haar belangstelling voor het spektakel op het strand al snel verloren en zat nu stukken drijfhout om te keren.

Noa ging op haar hurken bij het water zitten en stak haar

hand in de kabbelende golfjes. Het water was merkwaardig warm. Het kolkte rondom de uitloper, die nu een looppad tussen de twee eilanden vormde. Een school tuimelaars zwom langs het strand. De dolfijnen maakten verontwaardigde geluidjes naar Astrae en leken totaal niet onder de indruk van een bewegend eiland.

Noa tuurde met een frons naar de golvende stromingen. Ze beschouwde zichzelf met trots als de meest praktische in de familie; niet dat dat veel zei, want Julian had een grote hang naar drama en Mijt was gewoon raar. Ze zag dingen die andere mensen niet zagen. Het was haar idee geweest om eerst het eilandje Delphin te veroveren voor ze het grotere buureiland, de Grijze Zusters, aanvielen; daardoor hadden Julians tovenaars bij laagtij eenvoudig naar de Grijze Zusters kunnen waden. Die gedachte was niet eens bij Julian opgekomen.

Dat was Julians probleem: hij was de minst praktische persoon van de wereld. Omdat hij meer magie had dan wie dan ook, was hij gaan denken dat hij eventuele obstakels gewoon uit de weg kon knallen in plaats van zich bezig te hoeven houden met strategie. Nou, als hij alles op die manier aanpakte, zou hij nooit Xavier verslaan en koning van Florean worden.

Maar Noa was van plan om ervoor te zorgen dat hij koning van Florean werd. Zelfs als dat inhield dat ze hem moest vastbinden om wat strategie in zijn hoofd te sláán.

Dat was tenminste Noa's belangrijkste missie. Ze had ook nog een geheime missie, waar ze niemand iets over vertelde.

En dat was: voorkomen dat Julian slecht zou worden.

Julian was niet wreed. Maar hij deed wrede dingen zonder erbij na te denken, zoals vissers voor een uitgehongerde

zeeslang werpen. Eerst had Julian alleen als laatste redmiddel mensen naar Beauty gegoooid, maar de laatste tijd aarzelde hij niet en wekte hij soms duidelijk de indruk dat hij ervan genoot. Noa was gewend geraakt aan het horen van fantasieverhalen over Julians duistere daden. Tenslotte was hij de Duistere Heer, over wie de meeste Floreanen alleen zachtjes durfden te fluisteren en die ze de schuld gaven van slechte oogsten en andere pechgevallen. Die verhalen waren niet Julian, net zoals zijn schaduw niet Julian was. Maar het werd steeds moeilijker om Julian en zijn reputatie uit elkaar te houden, alsof er geen verschil meer was tussen de schaduw en haar broer. En het was een feit dat Julian als duistere magiër meer kans liep dan een gemiddeld persoon om slecht te worden.

Kortom, Noa had er haar handen aan vol.

‘Prinses Noa?’ zei een stem. Renne, Julians eerste officier, stond achter haar.

‘Ja?’ zei ze kil. Ze haatte het als mensen haar ‘prinses’ noemden. Om te beginnen was ze dat niet. Ze zou het pas weer zijn als Julian de koning en al zijn magiërs had verslagen en zijn rechtmatige plek op de troon weer had ingenomen. Haar ‘prinses’ noemen was net zoiets als haar moeders dood aan de kant schuiven en vergeten.

‘Eh, ja,’ begon Renne. Hij treuzelde en stond aan de zoom van zijn mantel te friemelen. Renne had intimiderend moeten zijn; hij was een grote man en had, net als alle volgelingen, dezelfde ruige drakentatoeage op zijn gezicht als Julian. Maar hij had iets kleins over zich.

‘Het eiland lijkt te zijn vastgelopen op een koraalrif,’ legde hij ten slotte uit. ‘Het duurt wel even voordat we weer los zijn.’

Noa wist niet waarom hij dat tegen haar zei. Meestal leek Renne nauwelijks te beseffen dat ze bestond. Toen zuchtte ze. ‘En je wilt zeker dat ik het nieuws aan Julian ga vertellen?’

‘Als je toch op weg bent naar het kasteel,’ zei Renne met een opgeluchte glimlach.

‘Dat was ik eigenlijk niet.’ Maar Renne liep al weg. Noa zuchtte diep en draaide de vreemde stromingen haar rug toe.

‘Mijt!’ riep ze. Haar zusje sprong uit het hoge gras tevoorschijn. Haar donkere haar hing als een vogelnest om haar bruine wangen.

‘Gaan we al lunchen?’

‘Je hebt net ontbijt gehad.’ Bij nader inzien had Mijt belangstelling voor drie dingen, bedacht Noa. Beestjes, vies worden en eten.

Noa ging niet meteen naar het kasteel. In plaats daarvan nam ze vanaf het strand het pad naar Duivelsneus. Mijt en zij moesten een paar keer over leguanen heen stappen die op de warme grond lagen te zonnen. Ze lagen daar gewoon, vredig als boomstammen.

‘Waar gaan we heen?’ klaagde Mijt. Ze moest rennen om Noa’s grote stappen bij te houden.

‘Als je moe bent, mag je bij de rotsen op me wachten,’ zei Noa.

‘Nee, het gaat wel.’ Mijt schoot voor haar uit. Haar blote voeten maakten bijna geen geluid op de grond.

Noa zuchtte. Het was niet altijd haar taak geweest om op Mijt te passen. In het verschrikkelijke eerste jaar nadat ze naar Astrae waren gevlucht, had Julian dat gedaan. Maar toen hij steeds meer macht en volgelingen verzamelde, was Mijt langzaam Noa’s verantwoordelijkheid geworden. Niet

dat ze er ooit mee had ingestemd. Vaak genoeg probeerde ze Mijt van zich af te schudden; zeven jaar was toch zeker oud genoeg om even op jezelf te passen? Vooral op zo'n veilig eiland als Astrae, waar zo veel magiërs een oogje in het zeil hielden. Noa had Mijt geprobeerd te negeren, ze had geprobeerd haar rond te commanderen. Maar wat ze ook deed, Mijt liep overal achter haar aan, als een schaduw die soms ladingen bijen bij zich had.

Noa besteedde haar dagen meestal aan ontdekkingsstochten op Astrae. Haar leven als prinses had een strakke indeling gehad, vol lessen van privéleraren, in het openbaar verschijnen met haar moeder en Julian, banketten en speelafspraken met stijve koningskinderen. Maar als voortvluchtige had Noa geen dagrooster. Ze had geen lijfwacht die steeds achter haar aan liep. Eerst had ze het vreemd gevonden, maar toen ze er eenmaal aan gewend was, genoot ze van haar nieuwe vrijheid als een cactus die de eerste regendruppels voelt. Ze bracht Astraes topografie en flora en fauna in kaart, en noteerde opvallende kenmerken. Ze maakte lijsten van alle bomen, vogels en dieren die een naam hadden, en als ze die niet hadden, verzong ze er een. Kortom, ze ordende alles wat ze kon bedenken. De informatie was niet alleen interessant; Julian had er ook iets aan. Als hij een vreemd magisch ingrediënt nodig had, zoals schors van een boom waar de bliksem ingeslagen was of de veer van een oude papegaai, wist zij waar ze dat kon vinden. Ze kon hem vertellen wat de beste uitkijkpunten op Duivelsneus waren, waar de walrussen op zonnige dagen lagen te slapen en op welke plekken de dikke, glanzende goudbessen als verloren munten verspreid over de heuvel groeiden.

Soms, vooral als ze net een lange dag door getijdenpoelen

en over lavarotsen had rondgesjouwd en de zeewind haar haren in de meest fantastische klitten had geblazen, leek haar oude prinsessenleven een droom. Op andere momenten voelde ze zich schuldig omdat ze ervan genoot, want het voelde als een soort verraad aan haar moeder. Op die dagen sloot ze zichzelf met Willow op in haar kamer en weigerde ze met iemand te praten.

Na een heleboel gepuf en gezweet bereikten Noa en Mijt de top van de vulkaan. Noa pakte de *Kroniek* en probeerde te doen alsof ze alleen was, als een generaal die uitkeek over het slagveld. De *Kroniek* was een ruw ingebonden notitieboek waarin ze haar dagelijkse observaties over de toestand van Astrae en hun verdediging vastlegde. Het was zoiets als het logboek van een schip.

Ze las haar observaties van de laatste paar dagen door. Ze waren netjes onderverdeeld in categorieën als ‘het weer’, ‘wachtdiensten uitkijkpunt’ en ‘afgelegde afstand’. Zoals ze had vermoed was de watertemperatuur constant gebleven en stond er niets over vreemde stromingen. Ze tuurde naar het strand ver in de diepte. Ze kon de kleine figuurtjes van de magiërs net zien. Ze stonden hand in hand de spreuk uit te spreken die het eiland weer los moest krijgen. De kolkende stromingen waren van boven nog duidelijker zichtbaar: ze leken op donkere slangen die onder het water op de loer lagen. Het geheimzinnige eiland was dicht bebost met matazarnobomen. Er was geen spoor van dorpen of havens. Maar toch waren ze tegen een vissersboot gebotst, en die kon moeilijk ergens anders vandaan komen, want er waren in de wijde omtrek geen andere eilanden.

‘Het is hier te heet,’ kondigde Mijt aan. ‘Ik wil terug naar het strand.’

‘Dan ga je terug naar het strand,’ zei Noa.

Mijt zuchtte en schopte tegen een steen. Die stuitte met een harde tik tegen een andere steen. Mijt schopte nog eens. *Tak. Tak. Tak.*

Noa probeerde haar te negeren. Ze haalde haar kaart van Florean tevoorschijn, die ze in de *Kroniek* bewaarde.

Het koninkrijk Florean bestond uit tien grote eilanden en een heleboel kleinere, die in een ruwe cirkel scherp uit zee oprezen, als de scherven van een kapotgevallen bord. Er waren ook talloze mini-eilandjes, waarvan de meeste nauwelijks groot genoeg waren voor een huisje met een tuin. Aan de rechterkant van de kaart lag de rand van een vlek die Zuid-Meruna heette, een enorm oerwoudcontinent met verschillende koninkrijken waar ze een hekel hadden aan magie. Florean had niet veel met ze te maken.

Sommige Floreaanse eilanden waren eigenlijk maar vulkanen waar niemand iets aan had omdat ze dag en nacht as of lava uitspuwden. Andere waren onvruchtbaar, met veel rode rotsen en vijgencactussen. De eilanden in het noorden van Florean waren groener en vaak bedekt met bossen; Astrae was daar een van geweest, voordat Julian het betoverde. Noa’s kaart was meer dan drie jaar oud, dus Astrae stond er nog op. Het arme eiland had niet geweten wat het te wachten stond toen deze kaart werd getekend.

Noa tikte op de kaart. Zelfs als Julian Kel opdracht had gegeven om sneller te varen, hadden ze nog uren bij de dichtstbijzijnde eilandengroep, de Neteleilanden, vandaan moeten zijn. Het was mogelijk dat ze tegen een eiland waren gebotst dat niet op de kaart stond. Mogelijk, maar onwaarschijnlijk, want het was best groot.

Tak.

‘Mijt,’ zei Noa tussen haar opeengekleemde kaken door.
‘Wees nou eens still!’

Mijts gezicht werd donker. Ze bleef even stil, maar toen raapte ze een stok op en begon ermee op de rotsen te slaan, wat zelfs nog meer geluid maakte.

Dat deed de deur dicht. Noa sloeg de *Kroniek* dicht en beende terug over het pad, ook al was ze nog niet klaar met haar aantekeningen van de dag. Ze liep vlug; ze was lang voor een dertienjarige en kon snel zijn als ze dat wilde. Toen ze zeker wist dat ze uit het zicht was, ging ze achter een boom staan. Er sprong een gekko op haar schouder, maar ze veegde hem weg.

Mijt kwam hijgend en met rode wangen aanrennen over het pad. Noa wachtte tot het geluid van Mijts voetstappen weggestorven was. Toen liep ze terug naar de top van de berg en ging tevreden op een rotsblok zitten. Ze had al dagen geen moment meer voor zichzelf gehad. Ze haalde de *Kroniek* tevoorschijn en ging in alle rust verder met ordenen.

Oorspronkelijke titel: *The Language of Ghosts*

Verschenen bij Balzer + Bray, een imprint van HarperCollins Publishers

© 2020 Heather Fawcett

Voor deze uitgave:

© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Mechteld Jansen

Omslagafbeelding: Julia Iredale

Omslagontwerp: Splendid Grafisch Ontwerp

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5572 7 (e-book 978 90 261 5573 4)

NUR 283, 284